

El cotxe de línia

Montse Urpinell Saumell

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

El cotxe de línia treu el morro a l'última cantonada d'abans de la plaça del Firal. Encara no s'ha aturat, quan els futurs passatgers ja s'han aixecat dels bancs de pedra. Sostenen embalums de totes menes i formen una filera torta i desequilibrada cap a un punt del carrer que aviat queda envaït. Les portes s'obren i en baixa el conductor. Prest s'enfila fins al cap de munt del vehicle. El Rossend de cal Maties li fa arribar un garrafó buit. A primera hora, ha venut dos porrons de vi blanc, la resta l'ha dut a la fonda, on a mig matí sempre recupera forces amb un platet de pops. Al seu torn, el Mateu de cal Sení li atansa un farcell gros, del qual en sobresurt un forc d'all. Quan tots els equipatges són col·locats i ben fermats, l'home torna al seu lloc: davant del volant. Les escales i el passadís s'obstrueixen amb figures i més farcells i cabassos.

L'Isidre de Cal Mundet ha estat el primer a pujar els tres esgraons. Duu els cèntims justos: una moneda de 50 i una altra de 10. El conductor esquinça un bitllet i l'hi entrega, alhora que exclama: - Hola mestre! Com ha anat el negoci?

- Fluixet, fluixet. Molta gent a llambregar i poca virolla. – Quan acaba de dir-ho, ja és assegut a la tercera filera, arran de passadís. Al seu costat, el Jep del cal Jan, que ha pujat una parada abans, hi fica cullerada:

- Sí noi! No sé pas on arribarem. Tot el que ve del camp va regalat. Però vés a cal manyà que ja t'esperen! Un forrellat per a la cort del porc m'ha costat vuit dotzenes d'ous. En aquests temps, impossible arraconar res!

Els nous viatgers s'afanyen a seure. Es posen a la falda

els paquets que no han volgut deixar a la intempèrie. Quan tots estan posicionats, el vehicle comença a moure's. Primer molt lentament, després amb un xic més de decisió entre els carrers replens de cotxes i gentada cap als afores de la vila.

Cada dissabte, es lleven molt d'hora i van a mercat. Tots compren allò que els fa falta i venen el que els sobra. Abans de migdia, ja tornaran a ser a casa, preparant-ho tot per anar al tros. Això és un no parar mai.

Com a mínim, es troben dos cops per setmana, reunits en un mateix dia i un mateix clos, i en un trajecte al llarg d'una carretera que fa d'eix vertical de les seves vides.

La Maria de Cal Sení ha comprat quatre metres i mig de punta de ganxet que cosirà a les tovalles de diumenge. Tant que en sabia sa mare de labors i, en canvi, ella no és gens traçuda. Li agrada més la cuina, sobretot fer melmelades i confitures. Desembolica la punta i l'ensenya a la Remei de Cal Patrots. A aquesta no li fa falta obrir el cabàs per mostrar la coca de pa que ho envaeix tot amb flaire d'anís.

En aquell mateix instant, el cotxe comença a fer un soroll estrany i a moure's a batzegades. Com si de sobte, hagués agafat por a l'esdevenir i es volgués aturar en un punt del temps percutint el sòl. Al final, la indeterminació acaba a la cuneta amb una fumera grisa i espessa sortint de la part davantera.

- Ara sí que l'hem feta bona – Se sent que diu algú del darrere estant.

El conductor s'aixeca i demana que ningú no es mogui. Baixa del cotxe de línia i alça el capó. Al cap de poca

estona, ja torna a ser a dalt. Ha trobat correcte el nivell de l'oli. Tal vegada, s'hagi escalfat massa el motor i, per això, li ha afegit un raig d'aigua. I efectivament: el cotxe s'engega bé i comença a bellugar-se com si res no hagués passat.

Els viatgers, al seu torn, reprenen les converses interrompudes, parlant d'automòbils, de motors, d'evolució, de modernitat, del pas del temps inexorable que fa preciós el passat, però al qual, de ben segur, ningú no voldria tornar-hi per cap preu.

- El de mates s'ha passat dos pobles! Els problemes que ens ha posat no els havíem fet abans. – diu el Marc de Cal Sení que s'ha passat tota la nit sense dormir, intentant entendre o almenys memoritzar procediments.

Els exàmens de final de curs els porten pel camí de l'amargura. Es passen el dia a l'Institut fent una mà de proves i quan tornen al vespre, sense temps per descansar, sant tornem-hi a preparar-se per unes altres.

Distrets, abans de gaire el cotxe es torna a parar. Ara, voluntàriament o si més no per obligació de l'itinerari marcat. Toca baixar a la Isabel del cal Jan. Estira el braços vers el compartiment superior. En treu una motxilla plena de llibres i apunts. Se la penja, d'una revolada, darrere l'esquena i s'acomiada de tothom amb un fins dilluns. Desapareixerà a l'altre costat del vidre així que el cotxe prengui el primer revolt.

Després, un per un, tots els altres: el Marc i el Jordi de cal Sení, el Joan de cal Mundet, l'Esther de cal Patrots... Queden que es connectaran després de sopar. Al cotxe de línia, ja no hi queda ningú. Cada nit, el rellotge s'atura

a la cotxera. Demà serà un altre dia: dissabte.